A°. 1827. N° 4.

ARNHEMSCHE COURANT.

Dingsdag den 9 Januarij.

BERLYN, den 4. Januarij.

Z. M. de Koning is voortdurend aan de beter hand. Er worden nu slechts driemaal in de week berigten van Hoogstdeszelfs toestand uitgegeven.

WEENEN, den 31. December.

De *Oostenrijksche Beobachter* behelst heden de volgende berigten:

Volgens tijdingen uit Zante van den 1. December, was *Ibrahim*-pacha den 5. November met 5000 man van Tripolitza, waar hij 1000 man bezetting achtergelaten had, te Modon aangekomen. Twee dagen na zijne aankomst, had de plegtige opening plaats van eenen vroeger te Modon aangekomen firman van den Grooten Heer; alsmede de verdeeling der geschenken, die hij voor *Ibrahim* en eenige andere bevelhebbers bestemd had. *Ibrahim* ontving eene rijk met diamanten bezette sabel, welker waarde op 10,000 daalders geschat wordt. Den 10. November zond *Ibrahim* een korps naar Arkadie, hetwelk vier dagen daarna met 150 gevangenen en eenen aanzienlijken buit, bijzonder aan slagtvee, terugkeerde. *Ibrahim* scheen te Modon de aankomst der Egijptische expeditie (die den 1. December te Navarino aangekomen is) te willen afwachten. Dezelve is den 23. November van Alexandria vertrokken, en bestaat uit 36 oorlogsvaartuigen, 16 Turksche en 26 Europische transportschepen. Zij schijnt alleen levensmiddelen en krijgsbehoeften naar *Ibrahim* te zullen brengen, om daarna naar Alexandria terug te keeren.

LONDEN, den 2. Januarij.

Het antwoord op de vraag naar den staat der gezondheid van den hertog van York, was dezen morgen: Z. K. H. heeft dezen nacht rustig en met minder pijn doorgebragt, maar bevindt zich niet beter.

— De heer *Littlewood*, boodschapper des Konings, is gisteren aangekomen met brieven van sir *Charles Bagot*, onzen gezant te Brussel, aan den heer *Canning* gerigt.

Brieven van Oporto, van den 19. December melden, dat de berigten, welke men daar van Amarante ontvangen had, zoo voldoende waren, dat de Engelsche huisgezinnen, welke zich reeds gereed gemaakt hadden Oporto te verlaten, dit voornemen hebben laten varen. Men was te Londen zeker, dat bij de komst der Engelsche troepen de opstand ligtelijk zou te dempen zijn.

Men leest in den ministeriëlen *Courier* van gisteren: » Wij hebben het genoegen te berigten, dat de meest voldoende tijdingen, nopens de Portugeesche zaken, zijn ontvangen. De stoomboot *sir Edward Banks*, is gisteren avond ten elf ure te Portsmouth aangekomen. De heer *Black*, belast met brieven voor ons gouvernement, heeft aan boord van dit vaartuig den overtogt gedaan. De *sir Edward Banks* is den 26. des avonds van Lissabon vertrokken, en heeft de reis in zes dagen afgelegd.

Particuliere brieven maken melding van de uitwerking, welke de spoedige en beslissende maatregelen van ons gouvernement hebben te weeg gebragt. De redevoering van den heer *Canning* is gedrukt en verspreid geworden. De boodschap van Zijne Britsche Majesteit is officieel aan de Portugeesche cortes medegedeeld, en is door hen met dankbaarheid en geestdrift ontvangen. De buitengewone snelheid, waarmede de Engelsche bijstand te Portugal is aangekomen, heeft algemeene verwondering verwekt

De zaak der opstandelingen moet weldra eenen beslissenden keer nemen. Alle de jongste berigten verzekeren, dat zij overal geslagen worden, waar zij de constitutionnele troepen ontmoeten.

De markies *van Chaves* bevond zich te Lamego met 10,000 man, welke slecht gewapend en ontmoedigd waren. In de provincie van Alentejo, heeft de graaf *de Villa-Flor* de opstandelingen onder de bevelen van *Magessi* terug gedreven.

Het 4. regement Engelschen is te Lissabon ontscheept, en door het volk met de grootste toejuiching ontvangen.

Zie hier een nader uittreksel der ontvangene brieven:

Lissabon, den 19. December 1826. Het is moeijelijk, de vreugde te beschrijven, welke de tijding van de spoedige aankomst onzer troepen onder de inwoners dezer hoofdstad heeft verspreid. De diepe neerslagtigheid, welke sedert veertien dagen overal heerschte, is eensklaps verdwenen; de hoop en het vertrouwen zijn als door eenen tooverslag herrezen.

Lissabon, den 25. December. De *Pyramus* is het eenigste vaartuig van de expeditie, hetwelk reeds is aangekomen; maar men zegt, dat zich vier groote schepen aan den mond der rivier bevinden, welke door windstilte verhinderd worden binnen te loopen.

De *Courier* zegt, dat hij bij de berigten uit Lissabon, welke hij heeft medegedeeld, nog kan voegen, dat de zaak der oproerlingen overal haar crediet had verloren, zelfs vóór dat men wist, dat de bijstand van Engeland reeds op weg was.

Den avond van de aankomst van de *Pyramus* te Lissabon, werd in de opera en op de onderscheidene plaatsen bekend gemaakt, dat de Engelsche troepen waren aangekomen, welke tijding onder het herhaald geroep van *vivat!* werd ontvangen.

Van den 5. Januarij.

De ruiterij, welke naar Portugal bestemd is, is den 3. dezer te Portsmouth onder zeil gegaan.

— De generaal *Bermudez*, in Columbia, heeft zich gewapenderhand tegen de plannen van den generaal *Paëz*, tot het invoeren eener bondgenootschappelijke regering voor Venezuela, willen verzetten. Volgens berigten uit Cumana, van den 25. November, heeft hij het hoofd gestooten, en na dat zijne magt (400 man) verslagen was, zijn heil in de vlugt naar Barcelona moeten zoeken.

PARIJS, den [illegible] Januarij.

Niet zonder eenige bevreemding heeft men op nieuwjaarsdag, bij de groote ontvangst ten hove, den markies *van Moustiers* in het kabinet des Konings naast maarschalken, ministers en grootwaardigheidbekleeders opgemerkt. Zij die in de wetenschap der etikette bedreven meenen te zijn, hebben zich niet kunnen begrijpen uit welken hoofde een gewezen ambassadeur, die men dacht dat in ongenade was, zoodanig gunstbewijs te beurt viel. Hij liet, naar men zegt, blijken dat hij er al de waarde van gevoelde en het opnam als een onderpand van aanstaande zegepraal. De pairs zelfs komen niet in het kabinet des Konings, zonder een bijzonder verlof.

— De berigten, welke men uit Madrid en Londen ontvangen had, dat het Spaansche ministerie aan de vorderingen van Engeland, met betrekking tot de zaken van Portugal, zou voldoen, hebben zich tot dus verre niet bevestigd. Volgens de laatste tijdingen uit Madrid, van den 25. December, schijnen zelfs de pogingen, welke daartoe zoo wel door Frankrijk als Engeland aangewend zijn, zonder gewenscht gevolg te zijn gebleven, en wil men het zenden van Spaansche troepen naar de Portugeesche grenzen geenszins aan vredelievende oogmerken toeschrijven. Ook blijven de Spaansche bevelhebbers en ambtenaren, die den gewapenden inval in Portugal bevorderd hebben, bij voortduring in hunne posten. De ultra-bladen verzekeren van hunnen kant, dat het Spaansche ministerie het *ultimatum* van Engeland, wel verre van het gereedelijk aan te nemen, integendeel verworpen heeft, en geven berigten, volgens welke Spanje de nota van Engeland op eenen vrij hoogen toon beantwoord zou hebben. Men kan op die berigten wel geen staat maken; doch het verdient echter opmerking, dat de ministeriële bladen [illegible] te gespreken. De ultra's roemen er voorts op, dat [illegible] geringen invloed bij het Spaansche hof hebben, en hun raad, die tot handhaving der koninklijke [illegible] die van het ministerie. Bij deze [illegible] gemeld te worden, dat een hunner dagbladen verklaart, dat de *Koning don Miguel* (door de Portugeesche rebellen als zoodanig uitgeroepen) *een gevangene te Weenen is.*

— Het ministeriële avondblad behelst het volgende: — » Men berigt, dat de Spanjaarden, die aan de *intrigue* nopens de zaken van Portugal deel genomen hebben, order hebben bekomen, om Parijs en de overige steden van Frankrijk, waar zij zich bevinden, te verlaten.

— De sessie der cortes van Portugal is den 23. December, door den bisschop *van Visen*, dezer dagen benoemd tot minister van buitenlandsche zaken, in naam van de prinses-regentes, welke uit hoofde van ongesteldheid zulks zelf niet heeft kunnen doen, gesloten. Vooraf is nog aan de cortes kennis gegeven van de besluiten, welke het Britsche gouvernement in het belang van Portugal heeft genomen. Men heeft eene dadelijke hulp van tien duizend man te verwachten, en Engeland heeft verklaard, dat het niet alleen die hulp, maar al de zoodanige, welke Portugal mogt noodig hebben, zal zenden.

Van den 5. Januarij.

Het ministeriële avondblad behelst het volgende:

» Men schrijft uit Lissabon, den 27. December: De ambassadeur van Spanje is dezen morgen ten hove als familie-ambassadeur ontvangen geworden. De diplomatieke betrekkingen tusschen de beide landen zijn aldus hersteld."

BRUSSEL, den 7. Januarij.

Z. M. heeft gedaan de navolgende benoemingen:

Tot wethouder der stad Tiel, in plaats van wijlen den heer *W. A. le Jeune*, den heer *P. van Galen*.

Tot buitengewoon hoogleeraar bij de letterkundige faculteit der hooge school te Leuven, den heer *L. G. Visscher*.

GRONINGEN, den 5. Januarij.

Van den 29. December 1826 tot en met den 1. Januarij 1827, zijn alhier overleden 11 ouden en 6 jongen; van den 2. tot en met den 5den, 18 ouden en 12 jongen; te zamen 29 ouden en 18 jongen.

ROTTERDAM, den 5. Januarij.

Gisteren ochtend, omstreeks 10 ure, is een der gebouwen van den kruidmolen der erven *P. Snellen*, aan het einde der [illegible], onder de jurisdictie van Hillegondsberg, nabij deze stad gelegen, in de lucht gesprongen. Dit gebouw was het zoogenaamd Harphuis, waarin het gedroogde kruid gezift wordt, hetgeen op eene of andere onbekende wijze

vuur gevat moet hebben en met een schrikkelijk geweld ontploft is, zoo dat het gebouw met een ander daarbij staande (het Korrelhuis) in de lucht gevlogen is, en vier menschen, welke in en nabij het Harphuis werkten, alle brave en vertrouwde lieden, die jaren lang op deze fabrijk hadden gewerkt, deerlijk omgekomen zijn, zijnde hunne lijken tot op een zeer grooten afstand van de plaats geworpen; ook wordt er nog een man vermist. De overige gebouwen van den kruidmolen hebben weinig geleden; doch vele huizen op de Schie en zelfs eenigen binnen de stad, nabij de poorten, hebben schade aan vensters en daken gekregen, echter van geen groot belang.

De hoeveelheid van het gesprongen kruid wordt op ongeveer 900 Nederlandsche ponden berekend.

ARNHEM, den 8. Januarij.

Een treurig voorval bewijst op nieuw, dat onbedachtzame omgang met schietgeweer de schrikkelijkste gevolgen kan hebben. *Marinus Vundering*, kleedermaker te Wilp, gaat den 31. December ll. bij zijnen buurman een geweer ter leen vragen, om daarmede nieuwjaar te schieten. Deze zegt hem, dat hij er een in de smederij zal vinden, hetwelk hij den vorigen dag zijnen knecht had gegeven, om het schoon te maken. *Vundering* gaat het geweer daar halen en neemt het mede naar huis. Bevindende, dat het slot des geweers eenigzins stroef gaat, wil hij dit verhelpen. Terwijl hij hiermede bezig is, komt zijne zwangere vrouw de deur in. Naauwelijks heeft deze den voet over den drempel gezet, of het geweer, hetwelk men dacht dat ongeladen was, gaat los, het scherpe schot treft de vrouw, welke dadelijk ter neder zijgt, en na weinige oogenblikken den geest geeft. De man, die met deze vrouw sinds een jaar in den gelukkigsten echt leefde, is radeloos wegens dit ongeval. — De volgende bijzonderheden verdienen nog vermeld te worden: de man, van wien het geweer geleend is, had hetzelve in langen tijd niet gebruikt en wist mede niet, dat het geladen was; de knecht, die hetzelve zou schoonmaken, werd daarin verhinderd, doordien hij tot andere bezigheden geroepen werd, en het geweer is afgegaan, schoon zich geen kruid op de pan bevond.

Mengelwerk.

OVER EEN HALSBREKEND WERK VAN DEN BURGERSTAND.

Zij die, wegens burgerlijke afkomst, en uit gebrek aan geld en rang tot de burgerklasse behooren, en bovendat wat zwartgallig zijn, kunnen, in eene bui van vroomheid, regt stichtelijk over het goddelooze van de zeden der grooten keuvelen. Wij hebben niets tegen zulke uitboezemingen; te minder omdat de groote heeren het dikwijls regt gortig maken, en zich dan nog verbeelden dat hun dit, wegens hunnen hoogen rang, geoorloofd is. Maar wij gelooven toch, dat de stichtelijkste declamatie weinig verandering in deze zeden zal te weeg brengen, omdat dezelve aan de hoogere rangen der maatschappij die veel geld, veel aanzien, veel ledigen tijd, en weinig belangrijk en noodzakelijk werk hebben, natuurlijk eigen zijn. Ook is het, dunkt ons, wel mogelijk, om, als geboorte, aanzien, en rijkdom dit veroorloven, naar de zeden der groote wereld te leven, en een braaf godsdienstig mensch te zijn. — Wij willen der groote wereld hare zeden laten behouden; maar zien het niet te min als een halsbrekend werk aan, wanneer de burgerklasse deze zeden poogt na te volgen. Niemand zegge dat het geen plaats heeft. Men sla slechts het oog op het verbazend verschil tusschen de leefwijze van onze onderwetsche burgers en die van hunne kinderen.

Het zegt weinig, dat de mode kostbaarheid, veranderlijkheid, onbruikbaarheid en zonderlingheid van vorm vruchteloos te baat neemt om aan de grooten kleeding en huisraad te verschaffen, door welke deze zich van de burgerklasse zou kunnen onderscheiden. Want men kan aan de onweerstaanbare drift van het schoone geslacht, om in kleeding en huisraad te schitteren, en aan dien der mannen, om hetzelve hierin te wille te zijn, wijten, dat de burgers de wetten der mode zoo stipt volgen als de meer aanzienlijken. Maar onze burgerklasse doet veel meer. Zij begint van lieverlede de groote wereld na te volgen, in afkeer van nuttige ambachten, in het bejagen van ambten, waaraan groote bezoldingen, weidsche titels, veel gezags en bij uitstek weinig werk verbonden is; in neiging om op de werkdagen een zondags-pak aan te trekken, en des zondags *en néglig*é te zijn; in verdeeling van den dag, waarbij des daags geslapen, des nachts gewaakt wordt; in hare vermaken, en het houden van partijen, dinés, soupées, bals enz.; in de opvolging der vastgestelde wetten van verveling; in de opvoeding der kinderen; in de toeëigening van zekere eertitels, als, weledele heer: mevrouw, enz; in het spreken van eene zeer gemaakte, met Fransche woorden verknoeide Hollandsche taal; in het maken van onbetaalbare schulden; in het houden van rijtuigen, buitenplaatsen, jagthonden, maitressen, enz; in, ... — Ja waar al niet in? De bewoner van elke kleine of groote stad kan deze lijst gemakkelijk verder voortzetten; en hij zal, zoo goed als de schrijver dezes, slagers, kleermakers, winkeliers en dergelijke menschen vinden, die aan hunne dochters, behalve eenen opschik eener groote dame waardig, ook nog van tijd tot tijd bals geven.

» Dat alles is door eenen zwartgalligen muggen-zifter, door eenen bilderdijkiaan, met eene pen in gal gedoopt, tot hoon der goede burgerij geschreven," zal welligt menig lezer zeggen. Niet geraden lieve lezer! Schrijver dezes is geen vriend van den knorrigen dichter, noch van zijne wijze van denken. Hij zou zelfs somtijds, bij aanvallen van dichterlijke epilepsie, (waaraan hij met velen zijner landgenooten zwaar laboreert en waartegen nog geen goed geneesmiddel is uitgedacht) verschrikkelijke verzen tegen de domperianen kunnen maken, (die hij echter niet laat drukken). Hij is ook geen groot heer, wien de nijd steekt, als het den burger wel gaat. Hij is een burger man in de ruimste beteekenis van dat woord.

Maar hij is bang, dat zijne goede medeburgers, met de navolging van de zeden der groote wereld, zoo als men zegt, hunne eigene glazen inslaan of den hals breken zullen.

De burgerman zegt: » ik ben zoo goed als een groot heer, van geen minder maaksel dan hij; waarom zou ik op eenen anderen voet leven dan hij? Als ik het slechts betalen kan, en als ik er vermaak in vinde? Bovendien brengt zulk eene levenswijs in eenen tijd van algemeene beschaving mijn fatsoen mede."

» Wie kan tegenwoordig naar den onderwetschen stijven burgertrant leven, zonder dat hij uitgelachen wordt?"

Zie hier lezer! wat er op deze redenering met grond kan geantwoord worden.

De burgerklasse is *zoo goed* als de hoogere klasse der maatschappij: dit staat vast. Maar daarom is zij niet dezelfde.

Zij heeft eene andere bestemming, andere pligten, en moet dus andere zeden hebben, die haar natuurlijk eigen zijn. Verlaat zij deze zeden, dan gaat ook hare bestemming verloren, de op haar rustende pligten blijven onvervuld, en zij verliest haar aanwezen.

De burgerklasse maakt zich bovendien, door de haar eigene zeden tegen die der groote wereld te verruilen, verachtelijk, en deze verachting treft haar het eerst en met regt van de zijde der grooten. Deze hebben nu eenmaal het vooroordeel, dat hunne meerdere voorregten bewijzen zijn van hoogere menschenwaarde. Zij beschouwen derhalve den burgerman, die hunne zeden nabootst, als iemand die in hunne regten treedt, als eene soort van geweldenaar. Het ligt ook in onze menschelijke natuur, om elk, die ons in het een of ander nabootst, zonder dat dit hem natuurlijk eigen zij —, met hetzelfde oog te beschouwen, met welke wij menschen op het apenvolk zien. Een burgerman zou insgelijks een groot heer, die burger-zeden wilde nabootsen, voor een gek houden.

De minst bevooroordeelde en verstandigste onder de grooten, die zeer goed zien kan dat, zoo als men zegt, de zon in het water schijnt, beschouwt den burgerman, die naar andere dan burgerzeden leeft, als iemand die voor zijne bestemming niet deugen kan, en dus verachtelijk is. De burgerklasse daarentegen, welke zich in alles binnen de grenzen harer bestemming houdt, is eerbiedwaardig in het oog van den verstandigen grooten, en zelfs de adelijke nieteling waagt het naauwelijks, in zijne uitspattingen haar blijken van minachting te geven.

Maar ik vind er vermaak in, zegt de burgerman, om op eenen fatsoenlijken voet te leven. Over iemands smaak kan men nu wel niet oordeelen; maar dat is zeker, dat menigeen zulk een leven vermakelijk noemt, omdat hij vreest, zeide hij het tegendeel, voor een man zonder smaak gehouden te worden, en dat het stille burgerlijke leven voor hen, die het slechts kennen, niet arm aan *wezenlijke* genoegens is. — Doch dit punt daar gelaten, wij hebben nog eene reden om welke wij het volgen van de zeden der grooten met het grootste regt voor een halsbrekend werk houden.

De tegenwoordige, dus genoemde fatsoenlijke leefwijze, laat den burger weinig tijd, en doet hem buiten die betrekking blijven, waardoor hij met handenarbeid brood en geld kon verdienen, en kost hem meestal zoo veel, dat hij met moeite in zijne behoeften kan voorzien. Al ligt raakt hij in schulden. Om een stuiver voor den kwaden dag over te leggen, daaraan is naauwelijks meer te denken. Menigeen geraakt hierdoor aan lager wal, en die zich staande houdt, moet altijd tegen eenen stroom van zorgen oproeijen. Hierdoor verliest de burgerstand gaande weg zijnen rijkdom, begint te verarmen en eindigt met afhankelijk te worden van adelijke vermogende landbezitters.

Lieve landgenooten! zijt toch wijzer, en laat u toch geen ijdel vertoon van fatsoen, grootheid, beschaving, of hoe gij het noemen wilt, bedwelmen; waardoor gij vergeten zoudt, dat van het behoud uwer zeden ook het behoud uwer zelfstandigheid, van uw geluk, zelfs van uw Vaderland afhangt.

Aan de Redactie!

In het Mengelwerk van Uw geacht dagblad, No. 147, las ik eenen brief geteekend K. B. dato R........ den 27. Novemb. 1826, betrekkelijk de schadelijke gevolgen eener wet, waarvan gezegd wordt, dat zij zeker eene der gebrekkigste is, welke wij onder het verlicht bestuur van onzen Koning hebben. Dat stuk bragt mij op het denkbeeld u het nevensgaande relaas toe te zenden; met verzoek hetzelve eene plaats in uw Mengelwerk te vergunnen.

» Een geneesheer, door zijne onwedersprekelijke kunde voordeelig bekend, zag zich gedrongen, door toenemende verzwakking, na eene meer dan 40 jarige praktijk, zijne geboortestad te verlaten, om rustig, zoo hij meende, op een landgoed zijne bijna afgelegde loopbaan te zullen kunnen eindigen. Naauwelijks aldaar gevestigd, werden hem door eenige deernis-waardige lijders aanzoeken gedaan tot hulp, of tot leniging hunner smarten. Zijn gevoelig hart en zijne zucht om zijne natuurgenooten ter hulp te snellen, daar waar het hem mogelijk was, deden hem van zijn voornemen afzien; hij geeft raad, hij helpt, hij geneest. Die blijde mare verspreidt zich al spoedig door de nabuurschap, vervolgens door het district, en eindelijk, als met de snelheid van den bliksem, werd men door de geheele provincie, ja zelfs tot verre over de grenzen, van de gelukkige gevolgen zijner behandeling der ziekten onderrigt. Door eenen drom van lijders, van alle rangen en uit alle standen, welke met de verschrikkelijkste gebreken (veelal ten gevolge van onkunde of verkeerde behandeling) hadden te worstelen gehad, werd hij als overrompeld; en hoe vele duizenden keerden niet met een blijmoedig hart in den boezem van hun gezin terug, met de hoop van eerlang het genot van hun gezigt of van hunne verlamde ledematen terug te krijgen; in één woord met de hoop, spoedig van hunne langdurige ongesteldheden ontheven te zullen worden; hoe velen keerden niet terug met toevoeging van middelen ter voorziening in de behoeften, welke door onvermogen tot arbeid waren ontstaan.

Wie is niet hoogst verontwaardigd, welk gevoelig hart bloedt niet bij het hooren, dat, te midden van het uitoefenen van zoo veel goeds, van het verspreiden van zoo veel gelukzaligheid, van het droogen van zoo vele tranen, welke de armoede en ellende schreide, aan dien onbaatzuchtigen menschenvriend het praktiseren in de geneeskunde verboden werd, welk verbod door den schout van het ambt op dezelfde onheusche wijze werd overgebragt, als hetzelve door de provinciale commissie van geneeskundig onderzoek en toevoorzigt uitgevaardigd was. Schoon het aan de commissie overgenoegzaam bekend was, wie de persoon was, die met zoo veel zelfopoffering zoo vele zeldzame genezingen deed, nam zij echter eene houding aan als of zij hem niet kende, en voerde in hare resolutie eenen toon als of dezelve aan eenen kwakzalver gerigt was. Had de commissie al niet uit achting voor 's mans talenten in de geneeskunst en voor zijne uitgebreide kennis in verschillende wetenschappen, waardoor hij het lidmaatschap van zoo vele voorname geleerde genootschappen in *Europa*, op eene zoo vereerende wijs, verworven had (en waarvan de commissie niet geheel onkundig kan geweest zijn, als tellende onder haar leden, die de bewustheid daarvan niet zullen ontkennen) dan had de commissie ten minsten voor alle de weldaden, die hij uitoefende, op eene bescheidene wijs behooren te handelen, en zeker geen tweede nog smadelijker interdictie kort op de eerste moeten laten volgen waarin de bedreiging van straf, bij de wet bepaald, niet gespaard werd. Terwijl de commissie op geregtelijke vervolging bedacht kon zijn, of welligt de middelen tot de uitvoering reeds beraamd had, wendde zich de nederige wijsgeer per missive tot haar, en opperde eenige vragen, hoofdzakelijk van den volgenken inhoud:

» Het komt er op aan, wat de wetgever door praktiseren in de geneeskunde versta. Kan het in het gezonde brein eens wetgevers opkomen, wel te doen te verbieden, of moeten zij, die te behoeftig zijn om de hulp der voor geld praktiserende leden der faculteit in te roepen, maar aan hun lot worden overgelaten? moeten diegenen, die door de leden der faculteit geene hulp meer erlangen, maar blijven lijden, en mogen die naar geene andere hulp omzien? en hoe! indien zich iemand in die streken bevindt, die gratis zulke menschen hulp aanbiedt, mogen zij daarvan geen gebruik maken?

» Had de geneeskundige commissie personen benoemd, om de zaak te onderzoeken, en om van mijn Dipl. Med. Doctoris op dezelfde discrete manier inspectie te nemen, waarop ik gewoon ben de ongelukkige lijders te behandelen, ik had hen met onderscheiding ontvangen, en zelfs op hun verlangen de gevolgen van mijne langdurige vlijt en ondervinding medegedeeld."

Wie kan gelooven, dat de commissie de onbeleefdheid zoo ver dreef, die vragen onbeantwoord te laten. Zij bleef in hare vijandschap tegen den man volharden.

Zou men kunnen denken, dat in een land, alwaar de vorst door zoo veel liefde en wijsheid ten voorbeeld strekt, wezens kunnen bestaan, wier hart en hoofd hen zoo verkeerdelijk bestuurt in het toepassen der wetten?

Doch eindigen wij; de asch van den vervolgden blijve in vrede rusten! Enkelen juichen welligt over zijn verscheiden; maar wie hoorde ooit zoo veel lof over de daden, en zoo veel gejammer over het afsterven van eenen geneesheer!

Buiten *Gelderland*. Uw bestendige lezer.

Aan de Redactie!

Overijssel, den 1. Jan. 1827.

In het Nieuws- en Advert.-Blad van 23. Sept. 1826, No. 76, las ik, onder anderen, betrekkelijk de heerschende ziekte in een gedeelte van ons Rijk, onder de rubriek *'s Gravenhage*, na de opgave van het aantal zieken en overledenen te *Groningen*, het navolgende:

» Reeds heeft de regering (van *Groningen* namelijk) eene uitnoodiging aan alle heeren doctoren van elders gedaan, om hulp aan de lijdende menschheid in hunne stad te komen bieden, tegen een maandelijksch traktement van honderd gulden. De oproeping hopen wij dat van een goed gevolg moge zijn, hoezeer reeds *twee jongelingen uit eene naburige provincie, die hunne studien dit jaar in dat zelfde* Groningen *zouden voleindigen, en aan welke die uitnoodiging speciaal en op de vereerendste wijze was gedaan, voor die edele roeping hebben bedankt. Schande hebben die gevoellooze lafaards! des te meer nog, daar de ziekte zoo gevaarlijk niet is voor dengenen die haar kent, zich in acht weet te nemen en al het noodige tot levensonderhoud en beveiliging der gezondheid genieten kan," enz.*

Zoude men, bij de lezing van dit stuk, niet met regt verontwaardigd zijn over de allezins laakbare handelwijze der beide bedoelde jongelingen, te meer nog, wanneer men bedenkt, zoo als de schrijver teregt aanmerkt, » *daar de ziekte zoo gevaarlijk niet is voor dengenen die haar kent, zich in acht weet te nemen, en al het noodige tot levensonderhoud en beveiliging der gezondheid genieten kan.*"

Ja met regt zouden deze beide jongelingen, die in deze provincie, en bijzonder te *Zwolle* en te *Deventer* wel bekend zijn, en die, ofschoon niet genoemd, maar al te duidelijk uitgeduid zijn, in de verachting van elk weldenkend Nederlander moeten deelen, — ware het gestelde der waarheid overeenkomstig. Dan geheel anders is het met deze zaak gelegen, daar zij zich, wel is waar, niet naar *Groningen* begeven hebben, (alwaar het die braven gemakkelijk zoude geweest zijn, hunne aanvankelijk verkregene kundigheden, onder de leiding van ervarene hoogleeraren en geneesheeren, ten meeste nutte der lijdenden aan te wenden) maar zich vrijwillig, zonder eenige oproeping, of belooning, hebben begeven naar zoodanige streken dezer provincie, alwaar het meeste gebrek aan geneeskundige hulp heerschte, en wel beiden naar *Blokzijl*, om aldaar, niet onder de leiding, en als het ware aan de hand van ervarene geneeskundigen, maar zonder raad of hulp, en onder de ontbering van zoo vele levensgemakken, zoo lang, dag en nacht, hunne krachten hebben ingespannen en hunne verkregene kunde hebben aangewend, ter verzachting van het ongelukkig lot hunner gewestgenooten, tot dat zij, door de onverbiddelijke ziekte zelve aangetast, hunne edele werkzaamheden hebben moeten staken.

Neen! *geene schande hebben die gevoellooze lafaards*, maar *eere en dank* hebben die edele menschenvrienden, welke zich, in deze hagchelijke oogenblikken, der lijdende menschheid hebben toegewijd; *eere en dank* hebben bijzonder de jeugdige kandidaten in de geneeskunde: RAMAER, NOURY, BUCHNER, VAN RIEMSDYK en de Med. Dr. en Vroedmeester SCHARPMAN, die zich uit eigene beweging, zonder eenige belooning, en op eigene kosten, naar *Blokzijl* en de *Kuinre*, in *Overijssel*, hebben begeven, om de veelvuldige zieken, aldaar en in de omstreken, met raad en daad bij te staan, tot dat zij allen, de één voor, de andere na, door deze ziekte aangetast, hunne loffelijke pogingen hebben moeten staken.

Schande daarentegen keere terug op het hoofd van dengenen, die de waarheidlievende Redactie van het Nieuws- en Advertentie-Blad heeft misleid, en twee jongelingen aan de kaak gesteld, die met eere hunne moeijelijke loopbaan staan in te treden.

Een Overijsselschman.

OVER HET ORGEL-CONCERT, DOOR DEN HEER *W. TAMMEN*, *Organist bij de Herstelde Evangelissh Luthersche Gemeente te* AMSTERDAM, *ten behoeve van de noodlijdende zieken te* GRONINGEN *enz. gegeven, in de Kerk der voorn. Gemeente.* (*Zie Haarl. Courant 11. Dec. 1826.*)

Een gevoel van bewondering doordrong ons, bij het lezen dezer aankondiging. Welk eene hoogte, dachten wij, heeft de kunst toch bereikt, en tot welke weldadige ontwikkeling wordt het menschelijk kunstvermogen door algemeene rampen gebragt! Om hiervan een denkbeeld, hoe flaauw ook, te verkrijgen, moet men slechts het programma in genoemde Courant lezen: Eerste Afdeeling No. 1. Introductie. 2. Lamentassie of gekerm der lijdende zieken. 3. Een gebed door hun aan God, om uitkomst en herstel. 4. Eene vervrolijking der lijdende, doode, aangebragte hulp en bijstand van edele weldenkende landgenooten. 5. Ps. XXX der Luthersche gemeente, gevarieerd, begin: *Ik prijs Uw Heer.* Tweede Afdeeling. No. 1. Introductie, een Marsch. 2. Een fluit-concert. 3. Een Fuga. 4. Een bekend aria, gevarieerd. 5. Het carillon uit de tooverfluit van MOZART. 6. Een thema, gevarieerd met het voetpedaal en afwisselend met het handclavier en sluitende met een echo. 7. Een bataille tot finaal. Alles vrije fantaisie.

Welke ideën! welk eene zamenstelling van een Orgel-Concert bij zulk eene gelegenheid! *Lamentassies*, gebeden, vervrolijkingen der lijdende, doode, *Marchen* en batailles. Variaties bij afwisseling enkel met het voetpedaal, (dat is, getrouwelijk vertaald: voet-voetwerk, hetgeen tot het bestaan van een hand-voetwerk natuurlijk doet besluiten.) En dan nog een echo toe! En dat alles vrije *fantaisie!* Jongens, jongens! wat is die heer W. TAMMEN toch een man! — De organisten, die ons bekend zijn, hebben, wanneer zij Concerten gaven, zich altijd voor 't grootste gedeelte schriftelijk er op voorbereid; maar dit heeft de heer TAMMEN niet noodig — deze behoeft slechts in den *geest* te zijn (in dezen kan hij zich zeker brengen wanneer hij wil, anders zou hij het er niet zoo op kunnen laten aankomen) — en hij geeft *Lamentassies*, gebeden, vervrolijkingen, *Marchen* echo's en batailles uit den treuren.

Er is ook eene verwonderlijke opklimming in dit Concert, van het min tot het meer kunstige, de zamenstelling is door de kennis van den loop der menschelijke aandoeningen berekend, en tevens eene zinnebeeldige voorstelling van den loop der lotgevallen der menschheid.

Eerst komt er eene *Lamentassie*, of een gekerm der lijdende zieken. De *niet* lijdende zieken zijn dus bij deze *Lamentassie* niet. Nu is eene *Lamentassie* niet zeer ongemeen, noch moeijelijk uit te voeren. Men kan er eenen toon, tempo en registers naar kiezen, braaf dissonanten laten krassen, en ik zou vooral den tremulant niet vergeten, die maakt de *Lamentassie* zoo mooi bevend en huilerig. — Het eenigste, waar de kunst van den heer organist bijzonder bij in 't haam moest komen, was zekerlijk om deze *Lamentassie* der lijdende zieken te doen onderscheiden van zoo veel andere *Lamentassies*, waar het land vol van is, als daar zijn die van de duizende, van dag tot dag in armoede en tot wanhoop wegzinkende, huisgezinnen, die het vooruitzigt opleveren, dat een groot deel *Holland* binnen kort een weldadig *Frederiksoord* zal worden. Met der tijd zal deze onderscheiding echter wel ligter worden, omdat alle de *Lamentassies* — behalve die der zieken, die onwillekeurig zijn — ten laatste zullen zwijgen, aangezien ze toch niet baten. Dan komt er eene *morne silence*, die Gods water over Gods land laat loopen; en deze is ook op het orgel niet moeijelijk uit te drukken.

Veel meer heeft het in om » *een gebed* door hun (zieken) aan God, om uitkomst en herstel" door orgeltoonen te doen onderscheiden. Het maakt zekerlijk verschil uit welken toon dit gebed gaat. Men hoort ook op den kansel wel gebeden, waar men geen woord van behoeft te verstaan, om te weten dat men iets hoort, hetwelk hoorder en spreker gewoon zijn gebed te noemen. Wanneer men dan het kerkportaal inloopt, dan galmt u reeds te gemoet: och! en: ai! en: o! en een huilende toon, waarin men duidelijk: » och neen! geen slag! geen slag —!" kan opmerken. — Was het gebed in ons concert nu ook uit dezen toon, dus even lamentabel? dan moet er vrij wat kunst toe noodig geweest zijn, om hetzelve van de andere *Lamentassie* te doen onderkennen.

Maar het hoogste toppunt van kunst moet bereikt zijn bij de representatie van de » vervrolijking der lijdende, doode, enz. Hier ontstaat de vraag: wat de kunstenaar eigenlijk heeft willen voorstellen? de giften, die oorzaak der vervrolijking geweest zijn, en die somtijds zelve » vervrolijking" genaamd worden (b. v. in de spreekwijs: eene vervrolijking nemen —) of de vrolijke gemoedsstemming der lijders zelve. (En der doode? — maar dit is waarschijnlijk eene drukfout en zal *door de* moeten zijn.) In beide gevallen is de vertegenwoordiging, door middel van orgelmuzijk, buitengewoon moeijelijk; en hadden wij het kunnen uitbreken, wij zouden alleen om dit te hooren naar het concert gegaan zijn; want het is onbegrijpelijk hoe men bessennat, citroenen, haring, rookvleesch, geld enz. door het orgelgeluid kan doen onderscheiden. Heeft echter de kunstenaar de blijde stemming der lijdenden bedoeld: ook dan moet hij hoofd en handen vol gehad hebben; want de vrolijkheid van schier bezwekene menschen is een ding, waar men zich maar geen denkbeeld van maken kan of men moest haar zich verbeelden even als het lagchen *van eenen boer die kiespijn heeft* — zoo als het spreekwoord zegt. — Het is dus waarlijk wel het uiterste der kunst, deze vervrolijking goed op het orgel uit te drukken.

Na van *Lamentassie* door gebed den overgang tot vervrolijking gemaakt te hebben, sluit deze eerste afdeeling zeer gepast ter stichting met de variatie van den 30sten Psalm, welks inhoud, vromelijk nagezien zijnde, zeer toepasselijk op de omstandigheden der zieken te *Groningen* enz. zal bevonden zijn. Het moet waarlijk geweest zijn als of men hen den Psalm hoorde zingen. De kunstenaar had dezen Psalm den zieken in den mond moeten leggen; dit zou even zoo goed gegaan hebben als met het gebed onder No. 3 en zou gebed en vervrolijking ten slotte zeer gepast vereenigd hebben; dat zou wel aardig geweest zijn!

Alles heeft zijn bestemden tijd zegt de wijze man — daarom kwam er voor onzen kunstenaar ook een tijd om van de *Lamentassies* enz. over te gaan tot vrolijkere zaken. Deze vinden wij in de tweede afdeeling, die met een' *March* begint en met eene bataille eindigt. Deze afdeeling geeft, zoo als wij in het programma zien kunnen, louter wereldsche en luchtige stukjes — maar benepen tusschen krijgsmuzijk en krijg; juist zoo als dit in de wereld gaat. Daarom nu, dewijl de mensch gaarne van het ernstige en zwaarmoedige tot het vrolijke overgaat — reden waarom ook ieder muzijkstuk in eenen vrolijken toon eindigt — liet onze kunstenaar dit zijne hoorders ook doen.

De kommissie ter voorziening in den nood der behoeftigen, ten gevolge der thans heerschende ziekten in Overijssel enz., alhier gevestigd, heeft met de levendigste erkentenis ontvangen: van Schoklands ingezetenen, door den weleerw. heer *J. Bosch*, R. C. pastoor te Emmeloort . . . . ƒ 11.65

Door den weleerw. heer *K. K. Winkel*, predikant te Ens . . . . . . — 15.00

ƒ 26.65

Van een onbekend menschenvriend alhier, twee goud-stukjes, ieder groot ƒ 10, van N. N. te Delden 2 koupons No. 8133 en 8134, te zamen groot ƒ 24.75; en door mejufvrouw *A. Grevenstuk*, van de kinderen harer breischool, één pak kousen.

De toestand der kranken hier ter stede schijnt over het algemeen iets beter dan vroeger; doch derzelver aantal is sedert de jongste veertien dagen aanzienlijk vermeerderd, zoodat het getal huisgezinnen, welke in onze zorge deelen, tot bijna 90 is geklommen. — Velen onder deze, welke voor onze hulpe reeds bedankt hadden, en hunne beroepsbezigheden hervat, zijn weder ingestort, blijven zwak, aan koortsen sukkelen, en hebben op nieuw den bijstand der weldadigheid ingeroepen. Onderscheidene liefdegiften mogten wij sedert onze laatste advertentie in deze Courant ontvangen, en het was vooral door deze, dat wij ons tot heden nog in staat bevonden de kranken boven verwachting te kunnen bijstaan. — Dank, hartelijken dank, brengen wij daarvoor aan allen, welke ons pogen tot welzijn van ongelukkigen door ziekten wel wilden ondersteunen; maar pligt gebiedt ons tevens, onze door krankheid noodlijdende stadgenooten — welke vroeger nimmer eenigen onderstand behoefden — verder aan hunne weldadigheid, en aan die van het algemeen, nogmaals op de meest passende wijze aan te bevelen.

Bij ieder der leden onzer kommissie zijnde: *Jt. A. Broese*, *Gt. Brouwer*, *M. G. J. Feith*, *P. H. Gallé*, *G. H. Hein*, *U. O. Koolman* en *W. Leendertz*, blijft provisioneel nog eene geslotene Bus geplaatst.

Kampen, den 3. Januarij 1827.

Namens de voornoemde Kommissie,
G. H. HEIN, Voorz.
P. H. GALLE, Secret.

ARNHEM, den 9. Januarij.

Het water is hoog in den *Rijn* aan de Paal:

Den 8. Jan. 1 El 5 Palm 0 Duim; gewassen 0 D. gevallen 10 D
Den 9. dito. 1 El 4 Palm 0 Duim; gewassen 0 D. gevallen 10 D

Heden morgen verloste, vrij voorspoedig, van eenen welgeschapenen Zoon, *J. P. VAN DER HORST*, geliefde Huisvrouw van

ARNHEM, den 8. Januarij 1827.

H. J. PLOEG.

Op den 8. Januarij 1827 is te ARNHEM, in den ouderdom van even 60 jaren, overleden Vrouwe *HELENA CREMER*, Weduwe den Heer en Mr. WILLEM HENDRIK REYNST.

---

† † † Mr. *J. NYHOFF* en Mr. *G. VAN ECK*, Notarissen, residerende te *Arnhem*, zullen, namens de Erfgenamen van wijlen den heer *A. BOONZAIER*, op Donderdagen den 11den en 25sten Januarij 1827, telkens des avonds ten zes ure, in *het Zwijnshoofd* te *Arnhem*, publiek veilen en verkoopen:

1. Een HUIS en ERVE, met OPEN PLAATS, staande en gelegen binnen *Arnhem*, onder in de *Bakkerstraat*, wijk A. No. 90, tusschen de Erven van Mejufvrouw de Wed. *BROUWER* ter eene, en *TEMPELAAR* ter andere zijde, laatst bewoond geweest door wijlen den gemelden Heer *A. BOONZAIER*, kunnende met 1. Februarij 1827 worden aanvaard.
2. Een HUIS en STAL, van ouds *de Karabinier* genaamd, staande en gelegen aldaar, in de *Zwanesteeg*, wijk E No. 41, tusschen het Erf van *St. Nicolaas Broederschap* ter eene en *ROSMULDER* ter andere zijde, bewoond door *L. HOUTKES*, kunnende met 1. Mei 1827 worden aanvaard.
3. Een HUIS en ERVE met SCHUUR en TUIN, groot te zamen ongeveer 3 Roeden 20 Ellen, staande en gelegen in de Gemeente van *Arnhem*, aan den ouden *Deventer* Weg, in *de Kattenpoel*, wijk L No. 87, tusschen *K. REINTJES* ter eene en den Heer Baron *VAN HEECKEREN* ter andere zijde, bewoond door *A. DICKS* en de Wed. *DICKS*, kunnende met 1. Mei 1827 worden aanvaard.
4. Een TUIN met TUINHUISJE, staande en gelegen op het *Waardje* der stad *Arnhem*, deszelfs ingang hebbende achter *Rodenburg*, in wijk K., tusschen de Tuinen van den Heer *BERENDS* ter eene en den Heer *SAGELS* ter andere zijde, kunnende dadelijk na den toeslag worden aanvaard.
5. Eene VROUWEN ZITPLAATS, in de *Groote Kerk* te *Arnhem*, in het Zuider Middelpand, 14de Bank 3de Plaats, kunnende dadelijk na den toeslag worden aanvaard.
6. Eene DITO ZITPLAATS, in de *Gasthuis-Kerk* aldaar, 9de Bank 2de Plaats, kunnende mede dadelijk na den toeslag worden aanvaard; en eindelijk
7. Een GRAF, in de *Groote Kerk* aldaar, in het Noorderpand, No. 109.

De perceelen No. 1, 2, 3 en 4 kunnen dagelijks worden bezigtigd, mits daartoe vooraf aan de respective bewoners aanvrage doende, terwijl de Veil-Conditien, gedurende acht dagen voor den inzet en vervolgens, ten Kantore der voormelde Notarissen voor een iegelijk ter lezing zullen liggen.

§ § § Men is voornemens om, ten overstaan van den te *Arnhem* residerenden Notaris Mr. *G. VAN ECK*, op Donderdag den 18. Januarij 1827 bij inzet, en veertien dagen daarna, zijnde Donderdag den eersten Februarij daaraanvolgende, telkens des voormiddags ten elf ure, bij toeslag, ten huize van *WILBERT BUS*, aan het Veer te *Westervoort*, in het openbaar te veilen:

Een HUIS en ERVE en daarbij behoorende TUINGROND, gelegen in de Heerlijkheid *Westervoort*, aan de *Zandstraat*, tegenover den Molen aldaar, tusschen de Erven van *HENDRIK TE BOEKHORST* ter eenre en de Weduwe *ADAM VAN KEULEN* ter andere zijde, zijnde het Huis gekwoteerd No. 70.

Ten aanzien der Conditien van Verkoop zal men, gedurende acht dagen te voren, ten Kantore van voornoemden Notaris informatie kunnen bekomen.

§ † § De Notaris *P. A. VAN REES*, te *Nijmegen*, zal, op Maandag den 15. Januarij 1827, des avonds ten zes uren, in het Locaal der Notarissen, aan de Scheidemakers-Gasch te *Nijmegen*, publiek op hoogen doen inzetten, en veertien dagen daarna finaal verkoopen:

De TIENDEN of het REGT van TIENDEN, onder *Elst*, Buurschap *Hollanderbroek*, in de *Blokken*, het *Raderblok*, *Schoutgraafsche-* en *Hollanderbroeksche Blok* genaamd, hebbende de negen laatste jaren, door een gerekend, voor ieder jaar zuiver opgebragt circa *f* 350.

Nadere informatien zijn te bekomen ten Kantore van voormelden Notaris.

§ † § Iemand genegen zijnde UIT DE HAND TE KOOPEN, om op den eersten Mei aanstaande te aanvaarden, een zeer aangenaam LANDGOED, in de nabijheid van *Arnhem*, vrij van overstroomingen, bestaande in een zeer logeabel HUIS van vier Verdiepingen, voorzien van een aantal BOVEN- en BENEDENKAMERS, EETZALEN, KABINETTEN, enz. allen met smaak geplafonneerd en behangen, zijnde dit Huis voor weinige jaren geheel nieuw uit den grond opgebouwd. Men heeft uit dit Huis onafgebroken aangename uitzigten, op de Rivier den Rijn, verder over en op de Landen van *Kleef*, *Elterberg*, op de Bergen en Bosschen van *Rheeder-Oord*, *Beekhuizen*, *Roosendaal*, de Stad *Arnhem*, en de aldaar in de omstreken liggende Lusthoven. — Bij dit Huis behooren KOEYEN- en PAARDENSTALLEN, TUINMANSWONING, SCHUUR en MANGELKAMER, alles afzonderlijk, echter bij elkander, gelegen; te zamen groot 2½ Morgen, bestaande in lommerrijke WANDELDREVEN, HOUTGEWASSCHEN, MOESTUINEN, BOOMGAARDEN, met exquise OPGAANDE en LEIBOOMEN, vele vruchtdragende en jeugdige STAMMEN, alles binnen besloten Waterrijke en met smaak aangelegde GRACHTEN, gelegen in de nabijheid van een volkrijk plaatsje. — Des verkiezende, kan de Kooper afzonderlijk bekomen allerbeste Uiterwaardsche WEILANDEN, Vischrijke VYVERS, BOUWLANDEN en BOSSCHEN.

Nadere informatien kan men bekomen, onder letter K., met gefrankeerde Brieven, ter Boek- en Courant-Drukkerij van *C. A. THIEME*, te *Arnhem*.

STOOMBOOT *WILLEM DE EERSTE*.

Het geëerd Publiek wordt verwittigd, dat de vaart dezer Boot tusschen *Nijmegen* en *Rotterdam*, door de ingevallen vorst, provisioneel zal ophouden; zullende in tijds het weder in dienst brengen derzelve, door de Nieuwspapieren worden bekend gemaakt.

NB. NB. NB. Bij toeval UIT DE HAND TE KOOP, tot zeer lagen prijs, eenige DUIZEND STUKS extra zwaar BEUKEN FORCEEL HOUT, veel zwaarder geslagen dan zulks gewoonlijk geschiedt. — Adres bij *J. M. VOS*, in de *Koningstraat*, te *Arnhem*, brieven franko.

§ § § Met primo Mei 1827 TE HUUR, in eene der voornaamste Straten dezer Stad, een zeer logeabel BOVENHUIS, bestaande in twee groote Behangen KAMERS, aan de straat gelegen, en in eene ACHTERKAMER; te zamen van 2 STOOKPLAATSEN voorzien; vrij PORTAAL met eene SLAAPPLAATS, en het gebruik van ZOLDER, KELDER, KEUKEN enz. — Nadere informatien te bekomen onder Lett. A., ter Boek- en Courant-Drukkerij van *C. A. THIEME*, te *Arnhem*.

§ † § TE HUUR: om met primo Mei te aanvaarden, een HUIS met BOVEN- en BENEDENKAMERS, zeer geschikt tot Herberg, Winkel of andere affaire, gelegen te YZENDOORN bij TIEL, en te bevragen bij *W. DE HAAS* aldaar.

§ § § Men verlangt TE HUUR, tegen primo Mei aanstaande of eerder: Een goed ruim HUIS, met eenen TUIN, in het Kwartier van *Zutphen* of ommestreken gelegen, hetzij in of buiten eene Stad, doch in de nabijheid van eene Fransche School. Brieven franko, onder Lett. *H.*, bij den Boekhandelaar *W. C. WANSLEVEN*, te *Zutphen*, bij wien wordt uitgegeven: Al de Werken over het Onderwijs en de Opvoeding van H. PESTALOZZI, 1ste deel; het 2de ligt ter verzending gereed. Voorts, *de Opregte Geldersche Almanak*, voorzien met de Jaar-, Paarden- en Beestenmarkten in dit Kwartier, alsmede de *Geldersche Schrijf-Almanak*, met het Naamregister der Administratieve en Justitieele Ambtenaren.

NEDERLANDSCHE STOOMBOOT-MAATSCHAPPY.

Door de ingevallen vorst zullen de Stoombooten van bovengenoemde Maatschappij niet meer varen, tot nadere Bekendmaking.

† † † Bij *L. S. GOMPEN*, in de *Rijnstraat*, wordt thans verkocht: Opregte OOSTINDISCHE GEMBER, bij de Pot van 3½ Nederlandsche ponden, voor *f* 7 –; heeft ook weder ontvangen een aanzienlijk Assortiment GALANTERIEN, BIJOUTERIEN en PARFUMERIEN. — Van eene civiele en prompte bediening kan men verzekerd zijn.

DE ECHO, AAN LEERING EN GEZELLIG ONDERHOUD GEWYD.

Behelzende (nevens allerlei *oorspronkelijke* bijdragen), *eene keurlezing uit de buitenlandsche Litteratuur.* — Hoewel dit nieuwe Tijdschrift, voornamelijk ten doel heeft DE ECHO te zijn van oorspronkelijke bijdragen, en als zoodanig bevatten zal: luimige en ernstige vertoogen; vlugtige schetsen der zeden van onzen tijd; stads-tafereelen; tooneel- en letternieuws; dagnieuws van allerlei aard; kleed-berigten met daarbij gevoegde AFBEELDINGEN, enz.; zal hetzelve tevens de weerklank zijn van al hetgeen de buitenlandsche Litteratuur in het algemeen en de periodieke in het bijzonder piquants en belangrijks oplevert; en alzoo trachten door eene behagelijke verscheidenheid hare lezers en lezeressen steeds aangenaam te onderhouden en somwijlen nuttig te vermaken. — De uitgave van dit Tijdschrift, waarvan elke halve jaargang 26 à 30 bladen druks, benevens een zestal *platen* bevatten zal, geschiedt den 10den en 25sten van iedere maand. Men abonneert zich voor hetzelve bij de Uitgevers, de *GEBROEDERS DIEDERICHS*, te *Amsterdam*, en alom bij alle andere Boekhandelaren, telkens voor zes maanden; tegen den zeer matigen prijs van *f* 3 : 50 Cents te *Amsterdam*, en *f* 4 : 50 Cents om hetzelve elders door het geheele Rijk *franko* met den Brievenpost te ontvangen. *Enkele Nommers worden niet, dan tegen den verhoogden prijs van 50 Cents, verkocht.*

*** Te *Amsterdam*, bij *MORTIER COVENS EN ZOON*, is thans weder verkrijgbaar, een VRAGENBOEKJE, tot Onderwijzing in de Christelijke Leer, 8ste druk, alsmede hetzelfde Boekje ten dienste der Jeugd verkort, 5de druk. De prijs van het eerste is 30, en die van het andere 20 Cents; terwijl geene dan geteekende Exemplaren voor echt worden erkend.

Te ARNHEM, bij C. A. THIEME, Boekdrukker.